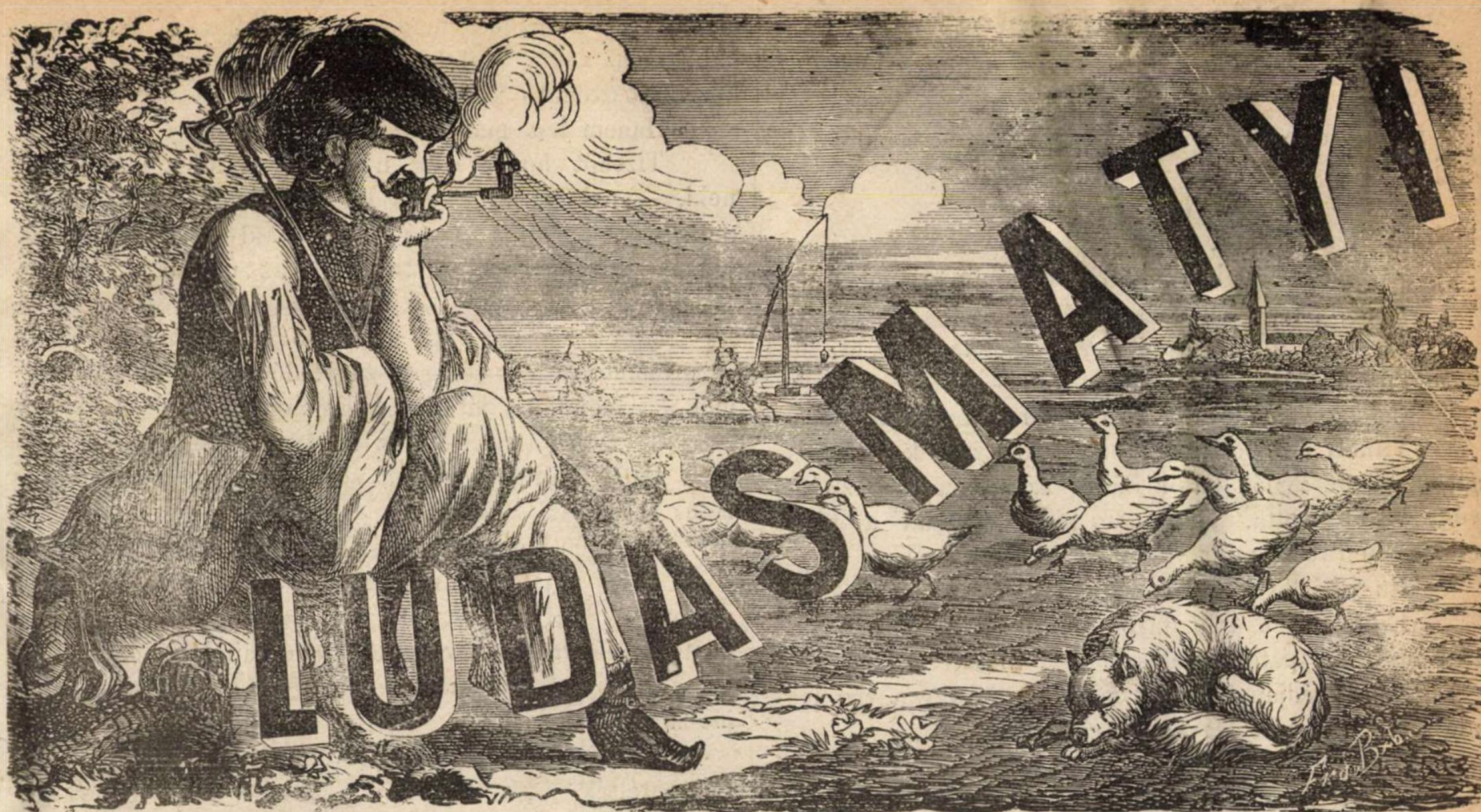

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, dec. 29. 1872. 52 szám.	GYÜJTŐKNEK 5t előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Bucsu az ó évtől.

Szilveszter éjjelén.

Ismét letünt egy év . . le a semmiségbe —
Az egésznek csak is nem fény, — de árnyképe
Maradt meg emlékbe.

Rég igy folyik ez már, . . . a közösügy óta
Évről évre mindig szomorúbb a nóta . . .
Sosztrák a banknóta!

Bizony so se hallunk, so se érünk mi jót,
Ránk sóznak minden rossz adminisztrátziót —
És a nagy portziót.

Dúsan tenyészik a giz-gaz nyomról nyomra,
Gomba módra nő a corruptio gyomja
S hazánkat elnyomja.

Felfordult világ ez, az elv most elvtelen,
Becsület elülhet — az erény? — nemtelen,
S az erkölcs... szemtelen.

A nemzetiséggel sem állunk különben,
Tekintsd meg egy hiven mutató tükörben.
Bábel az egy tömbben, . . .

Bölcsnek címezgetik a világ szamàrát . .
Az ember egymásra feni az agyarát —
S ellenség . . . a barát.

No de félre mostan az ily sötét képpel . .
A jövő talán majd rózsásb szinben lép fel
s boldogabb ujévvel.

Páter Bálint esete.

(Ferbli Zsiga különös mulattatására.)

Volt Fehérmegyében egy kálomista pap, a ki jobban szerette forgatni a kártyának, mint a bibliának lapjait.

Páter Bálintnak hivták ezt a papot.

Történt egykor, hogy ezt a szerencsétlen pátert, Baracskára, egy jó kedvü ferblizö kompossessor-társaság közé vezette balcsillagzata.

Szinte égett az örömtől, midőn látta, hogy nagyon is kivánt helyre érkezett.

Legott oda furakodott a ferblizö kompánia közé.

Valaki azonban észrevette a kártyázó kompossessorok közül, midőn páter Bálint az erszényét vizitálás végett felnyitotta, hogy alig piszeg abban a tágas erszényben több, mint valami husz forintocska.

Ez jó jel volt arra, hogy a pátert megtréfálják.

Éppen ezen a bizonyos uri emberen volt az osztás, midőn a páter legelőször ostrom alá került.

Szomszédjának legott megsugta, hogy a vizi legalább is öt forint legyen.

Ugy lett, a mint kivánta.

Páter Bálintnak ferbli kártyája lévén, megvakarta egy kissé a fejét a magas vizire, de mindamellett is beszurkolta azt.

Mikor aztán ki volt osztva a kártya, s szép sorjában berakták páter Bálinttal együtt a kompossessor urak a vizit, — azt mondja az osztó, páter Bálintnak nem csekély rémületére hogy:

— Az első kártya — **öt forint.**

Persze erre páter Bálint egyet nagyot csuklott, ugy megijedt, hanem mind a mellett is mit volt mit tennie, — az öt forintot meg kellett adni, — mert hát igen finom kártyája lévén, — teljes tényben derengett rá a remény, hogy ő huzza be ezt a fényes kaszzát.

— A második kártya ismét — **öt forint!** hangzott fel ismét az osztónak kegyetlen ajakiról,

Páter Bálintra kezdett ez az aktus igen kellemetlenül hatni.

— Már tiz forint a kockán! — gondolá — s utánna mászhat a többi is — anélkül, hogy csak egy osztást is végig játszhatott volna.

Kezdett lassanként a derekába is belejönni — a nyilamlás.

Hanem hát már most visszavonulni éppen nem lehetett, annál is inkább, mert már tiz forintocskája uszott a játékasztalnak hánykodó óceánján.

Beadta tehát ezt az öt forintot is.

Midőn az osztó látta, hogy a páter még most sem igen akar megrendülni elkezdett munkájában, ujra mondja tovább osztva másnak a kártyát:

Ez a kártya ismét — **öt forint.**

Páter Bálint kezdett erre a csapásra nagyon szédülni, — belsejében kezdett nagyon hánykolódni, s olyan formán kezdett magában gondolkodni, hogy inkább ment volna ő el kutyát fésülni, mintsem hogy e közé a fosztogató kompánia közé keveredett.

Hanem hát már meg volt.

Tizenöt forint már uszott, - s most már isten neki, — neki keseredett a Bálint páter, s abban a reményben, hogy az osztó dühe majd csak szelidülni fog, — utánna vágta a többinek az utolsó öt forintot is.

Midőn ez meg volt, az osztó teljes megelégedés és örömmel nézett végig a zugolódó papon, — és ismét azt mondja a játszó pajtásoknak:

— Ez a kártya — **tiz forint.**

Páter Bálint meg volt semmisitve ez által a végzetes szó által.

-- Ilyen bolondá még ember nem tette öt e földön.

Leült a játszó társaság közé, fényes reményekkel eltelve, — berakatnak ott vele szép csendesen husz forintot. — vagyis berakatták vele minden pénzét, — s csak annyira sem vihette, hogy ezt az osztást végig játszhatná!

No ilyen tátumot nem evett, mióta csak papnak felszentelték.

— Ki adja a tiz forintot urak? — kérdé az osztó, mi közben jót nevetett, hogy a páter Bálintot szép álmai és kilátásaiban ennyire megzavarta.

— Adja a kutya! — szólalt fel erre indulatosan a páter, — hisz husz forintom már a fenéjé, és most sem tudom, hogy hanyadán vagyok.

Ezzel nagy dér-durral felkelt a székről, kiosontott az udvarra, s ugy eltünt a társaságból, hogy eltünését nem vette észre senki.

Mint a forgó szél sietett haza.

Oda haza aztán beleveszett a harangozóba, s nem nyugodott addig, mig annak hátán haragjának tüzét ki nem oltotta.

Párbeszéd

Bolond Miska és Ludas Matyi közt

Miska: Te Matyi! az a csodabogár azzal kérkedik, hogy elcsipkedte az előfizetőinket.

Matyi: Pajtás! ne irigyeljük azon boldogtalanok gusztusát, kiket az a csopabogár elcsipkedhetett tőlünk.

Miska: Hanem köztünk maradjon a szó kolléga! az utóbbi 52-ik számában egy jó képet hozott az a csodabogár!

Matyi: Melyiket?

Miska: Hát azt, mikor a bába krisztkindliben gyereket visz a plébánosnak.

Matyi: De már azt a képet csakugyan tőlem csipte el. (Lásd a Ludas Matyi 1869-ik évi 51-ik számát, midőn Páter Makutyi is megkapta a maga krisztkindlijét.)

Pulszki Gusztikához

Még egy vers.

Nagy haladást tettél szerelmes szép öcsém!
A politikának szövevényes utján.
Büszke lehet reád az apád ormánya,
És magyar országnak — felelős kormánya, —
Maholnap mint csodát bámulnak az utcán.

Valóban, remekelt te rajtad a mester,
Ki a korcselveket beléd csepegtette,
Mondhatom, hogy rutul át vagy idomitva,
Szived sincs, mert az is ki van ficamitva,
Lelked pedig szőrnyen meg van mételyezve.

Kinek egész élte példánykép elöttünk,
Kinek keble csupa merő honszeretet,
Mert nem hajt vizet a közösügy malmára,
Szerinted, annak nincs nemzete s hazája, —
Apádtól tanultad ugy-e bár ezeket?

Mikor ilyeneket bocsátsz ki a szádon,
Nem félsz-e attól, hogy elvisz a kolera?
Vagy talán megsugta ez a kóbor lovag?
Hogy nem bántja, — ki az önzés utján halad, —
Hadd hordja el azt a közösügy nyavaja.

Szegény magyar hazám! hány korcs-szülötted van
Kik nem méltók szivni a magyar levegőt?
Meg látod, hogy ezek egy évtized alatt,
Ha isten meg nem ment, — rut önzésük miatt,
Reád boritják a halotti lepedőt.

Hogyan fogták el Rózsa Sándort?

Ismerem én a magyar ember gyengéjét. Nem irhattam volna én oly bolondos cikket, melyet mohóbban kapkodott volna az érdemes publikum, mintha azt beszélem el, h o g y a n f o g t á k e l R ó z s a S á n d o r t?

Perorálhatnék én órahoszat K r i s z t i n a és M i l i kétfejü szerecsen kisasszonyokról és az ő csalogány hangjukról, négy lábukról, kik most a főváros hősnői; nem volna az a kiváncsi olvasó előtt oly érdekes, mintha azt elbeszélem egyszerűen: h o g y a n f o g t á k e l a p u s z t á k h ö s é t R ó z s a S á n d o r t?

Tehát a hirhedt betyárt lépre csaltál szép szóval, mielőtt még futó betyár lett volna. Hanem akkor már nem igen tartózkodott egy helyen, mert nem volt eléggé bizonyos: ha nem szagoltak-e meg valamit legujabb viselt dolgaiból. Gr. Ráday kir. biztos Somogyi József szeged-rókusi csendbiztost bizta meg a nevezetes fogással, ki emberül végre is hajtotta azt. Óvakodnia kellett, nehogy Rózsa neszét vegye valaminek, mert a veszedelmes embert nem volt tanácsos kóborlóvá tenni. Somogyi először a betyárt Martonoson Rózsa Andrásnál kereste szigoru inkognitóban. De akkor már nem volt testvérénél.

Ez eredménytelenség után Szegeden a Rocska-féle korsmát látogatta meg, a hol Rózsa szeretője is volt. Somogyi itt mulatozni kezdett, s a nőszemélyt bőven kinálta borral. Aztán módosan kezdett vele beszélni Rózsáról, elmondva, hogy fontos közleni valója volna vele, s többi közt át akarná adni azon fegyvereket, melyeket Veszelka lakásán találtak.

Reggel aztán Rózsa megjelent Somogyinál, mikor az még ágyban feküdt s bizalmasan kérdezte, hogy hát mi az a nagy mondani való? Somogyi jó reggeliről gondoskodott, aztán előadta, hogy Rádai gróf szeretne vele beszélni. Rózsa meghökkent, de mégis ráállt. Hanem mikor a szegedi várba akart vele menni a biztos, akkor már vonagatózott, s ugyancsak szükség volt a rábeszélésre. Lépésről lépésre növekedett benne a gyanu, s az oroszlán kávéháznál már azon ürügy alatt akart elmaradni, hogy szomjazik, de a biztos bement vele együtt egy ittal borra s ujra csak nógatta.

A vár kapuja előtt egészen megbicsakolta magát, s leült a sétány karfájára, s kivánta, hogy Kormos Béla vizsgáló biró jöjjön ki hozzá, mert ő be nem megy. Somogyi szemrehányolag válaszólt: hát nem bizik benne, stb. és csakugyan rávette Rózsát, hogy bemenjen a csapdába. Ott mialatt intézkedtek, Kormos Bélával beszélgetett, midőn pedig kijőtt attól, két fegyveres katona szuronyt szegzett neki, s i g y f o g t á k e l R ó z s a S á n d o r t.

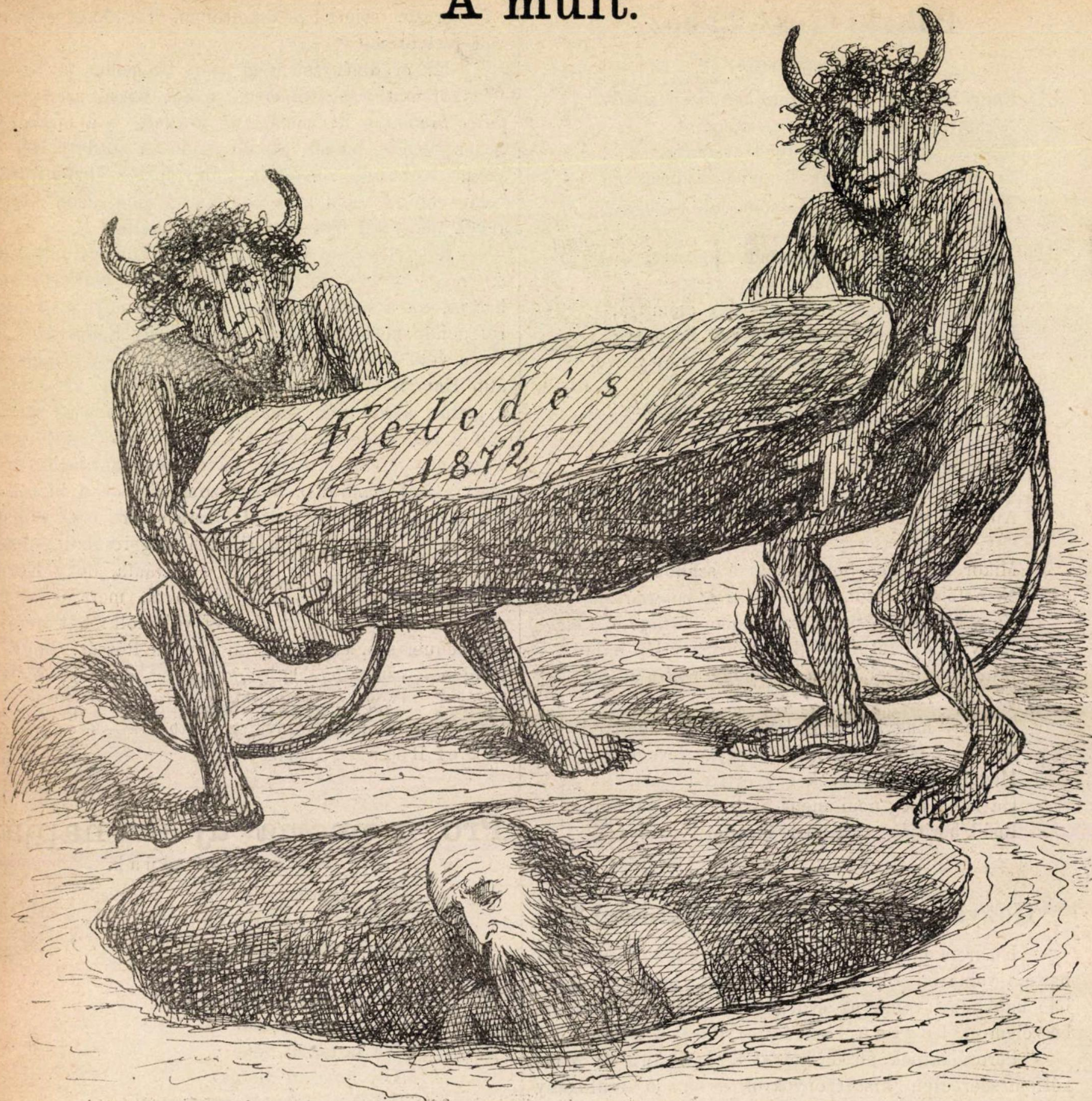
Pro memoria uj év napján.

Dr. H a l á s z G é z á n a k.

Be rég preskribálod
Nekem a r e c e p t e t . .
Patziensed látod
Már türelmet vesztett.
Szánd meg tehát végre
A szomjas poétát,
Ne tartassál vele
Oly hoszszu diétát.
Lásd addig a Matyi
Meggyógyulni nem fog —
Mig nála nem lesz az
Ordinált pincze tok.
Kérded minő kórban
Sinlődik beteged . ?
Kedves jó doktorkám
Bizvást elhiheted —
Veszedelmes nyavajában —
Kőzösügyi k o l e r á b a n.
Mint a szegény hazám —
Én is ugy szenvedek.

Ludas Matyi.

A mult.

Uj évi ajándékok.

Deák Ferencnek.

Hatvanhétben jól sakkoztál,
Negyvennyolcnak mattot adtál.
Rajtunk azóta nyüg, járom…
Vegye le azt hetvenhárom.

Lónyainak.

Téged is megpróbált két tavasz és két tél,
S azután elhordott szépen a forgó szél.

Besze Jánosnak.

Zemplénmegye hej de sáros..
A vásárlás benne káros;
Vesztegetés vádja nyom..
Mit mond erre Esztergom?

A jövő.

Gráf Czirákinak.

Pius papa jó fija!
Ki csak azért kelsz ki . .
Hogy nincs megadóztatva
Jobban a cindhelcli —
Egy kissé kevesebb
Ultramontánságot
Kivánok én neked,
S több világosságot.

Kerkápolinak.

Legyen ugy mint régen volt.
Mikor a magyar ur volt.
Ne szedesd hát Kerkápoli
Azt a fene nagy adót.
Ha szedeted, az uj évben
Fujjunk neked indulót.

Szabadkai krónika.

(Körpelesz et comp. ujévi kivánatai.)

Matyi bácsi!

Miután az uj év beköszöntött: illő, hogy embereink és nem embereinkről egyformán megemlékezzünk, igy hozván magával az osztóigazság törvénye és a közösügyes politika.*)

Mindenek előtt Ludas Matyinak kivánunk számos olvasót és még számosabb előfizetőt.

Lénárd főispánnak kivánjuk, hogy hosszu éle tü legyen; de hogy az lehessen: ne üsse az orrát a kolerába, annál kevesbbé annak bizottsági ügyeibe. — Olvassa el a municipális törvényt és meg fogja találni a főispán jogát.

Muczi polgármesterünknek azt kivánjuk, hogy hogy sokszor menjen „félre"; mert különben a „hónapszámos krónika" irói kifogynak elménczségeikből.

Mihály ifju főkapitányunknak azt kivánjuk, hogy mindig ugy „győzze" mint eddigelé győzött eleget tenni minden szépnek!... Ha a rózsaszinű petitiókat le nem tárgyalhatná önmaga: juttasson azokból egynémelyeket Józsi bácsikájának.... ha nem csak „sub rósa." — Éljen sokáig, mint köztiszteletben álló főkapitányunk!

Tónedl főjegyzőnek miheztartása végett azt kivánjuk, hogy magyarázza meg valaki neki e deák közmondást: non sutor ultra crepidam."

M—cs főügyészünknek nincs mit kivánnunk; hanem a hazának kivánunk több ily derék szerbet. — Zsivio!

Karcsi főszámvevőnknek kivánunk naponta egy zsák sósperecet és semmi dolgot.

Biró uramnak sokat kellene kivánni, hogy magát modern törvényszéki elnökké kiköszörülje. — Egyelőre csupán arra figyelmeztetjük, hogy a műveltebb osztályu uri nőket nem illik pipa-szó és kostök adjusztirung mellett fogadni. — A patkós és tarajos csizma még megjárja.

Pörgyártó kir. főügyésznek azt kivánjuk, hogy ezentul is legyen független, önálló gondolkozásu és köztiszteletben álló fiskus. — Hanem még inkább ki vánnók, hogy olyan lenne, mint azelőtt volt, mielőt fiskus volt.

Jakove járásbirónak azt kivánjuk, hogy moderálja magát. -- Egyszer volt Posztli casus Kanizsán; egyszer volt pardon a királyi táblán.

Antonnellovics aljárásbirónak a jezsuiták érdekében tanusitott bokros érdemeiért kivánunk: egy barátcsuhát oly nagy kereszttel, a milyen keresztje ő a járásbiróságnak.

Hát a Brudernek — Szikra Matyó almási járásbirónak mit kivánjunk?.... Erős lábszár-ikrát kivánunk, hogy annál többet koncsoroghasson Szabadkán; mert 1872-dik évben hiteles statisticai kimutatás szerint csupán 208 napot, szóval kétszáz nyolc napot őgyelgett el Szabadkán, ide nem számitván a sátoros ünnepeket és a korteskedési vakátiót.

Udvariatlanság volna a Herr von Miska bácsiról meg nem emlékeznünk, kinek szivünkből kivánjuk, hogy kukuricáját jó áron adja el, és a közgyüléseken mindig oly talpra esett orátiót mondjon, mint legközelebb a szinügy érdekében (?!)

De honatyáinkról sem hallgathatunk, a kiknek azt kivánjuk, hogy nagyobb érdekeltséget és több hajlamot érezzenek az országgyülés, mint a Damen Congress**) ügyei iránt.

Végre városi közönségünknek azt kivánjuk, hogy mindig az a kolera uralkodjék e melyet Zimancsek (alias Hidegh) városi főorvosunk felfedezett (?!)

Ezzel bezárom krónikámat. — Lemondok tárczámról à la Lónyai, és átadom pennámat — ha Matyi bácsi elfogadja***) Pünkelesz és Szimkelesz elvtársainknak.

Adieu a viszonttalálkozásig!

Körpelesz.
repräsentant.

*) üssön bele a guta.
Matyi.

**) Ad vocem Damen Congress.. az 50-ik szám krónikájában azt kérdezé Körpelesz ecsem hogy! igaz é, miszerint képviselöik sürün látogatják a Neue Weltet?

Azóta bövebben értesültem, hogy bizony megfordultott néha néha a Damen Congress korelnöke!

***) Elfogadjuk, ha megütik a mértéket és tudnak jól porolni. Matyi.

Fölhivás.

A társas vállalatok azon nemzetgazdasági tényezők, melyek egy nemzet anyagi felvirágzását kiválólag elősegitik, De a mily üdvös lehet a helyes irányban létesitett és kezelt társas vállalat a közönségre nézve, ép oly káros hatással van a téves alapra fektetett és tévesen vezetett ilynemü társulás.

A jelenkor követelményei számtalan irányban olyanok, melyeknek kielégitésére csak egyesült erők képesek, s valóban az egyesült erők által felmutatott eredmény óriási, s következményeiben milliók javát mozditja elő.

Ily eredmények észlelhetők a **biztositás** terén is.

A biztositó társulatok első sorban hivatvák a közvagyonbiztonság megóvására, s mint ilyenek a legfontosabb helyet foglalják el a közgazdasági vállalatok sorában. A biztositó intézetek elsö sorbani humanisticus hivatását annyira ismeri minden művelt ember, hogy felesleges volna azt bővebben ismertetni! de merőben ismeretlen még hazánkban azon biztositási *rendszer*, mely eredményeiben legüdvösebbnek bizonyult be, s melynek mint általánosabb fölkarolására kulturai előhaladásunk és közvagyonosodásunk érdekében, teljes erélylyel törekedni kell,

Ez a **kölcsönösség** eszméje a biztositás valamennyi ágazata terén.

A kölcsönös biztositás, a korszerü önsegélyzés és solidaritás elvén alapszik. Minden biztositó társulat egyedüli vagyon forrása a biztositási dij, s csakis addig képes egy társulat elvállalt kötelezettségeinek eleget tenni, mig kiadásait a dij bevételekből képes fedezni, a biztositó felek tehát a magasabb dijképességben lelhetik fel egyedüli biztositékukat. A kölcsönösség elvén nyugvó biztositó társulatok ellenben rendszerint alacsonyabb dijazással biztositanak, de a mennyiben az ugynevezett pótdij-kötelezettségben a dijtételek többszörösével képezik dij tartalékjaikat: aránytalanul nagyobb garantiát nyujtanak mint a részvénytársulatok.

A kölcsönös biztositás eszméje alapján az intézet biztositott tagjai lévén egyszersmind a biztositók, az *üzlet tiszta nyereménye a biztositott feleket illeti*, s mivel a biztositó és a biztositott fél érdeke egy és ugyanaz: a kölcsönösség elvére alapitott társulatok [illegible] *fogva az önkormányzati* rendszert alkalmazhatják. S igy a kölcsönös biztositási rendszer nem a részvényesek számára magas osztalékok nyujtását czélozza, hanem kizárólag a biztositó felek előnyére van hivatva.

Tény az, hogy a vagyonbiztositás nálunk mindezideig alig $^1/_{20}$ részben eszközöltetik, minek a legnagyobb részben oka az: hogy a nyerészkedő részvénytársulatok a biztositási üzletet részvényeseik előnyére, többnyire *aránytalan magas dijak* kirovása mellett — monopolizálják. A részvénytársulat mindenekelőtt saját részvényeseinek előnyét tekintvén, utalva van a lehető legmagasabb dijakat alkalmazni, mig a külcsönös biztositó társulat csak azon dijmenyidet alkalmazza, a melyet a biztositó fél érdeke megkiván.

Több művelt államok százakra menő, a kölcsönösség elvén nyugvó virágzó intézetekkel dicsekedhetnek mig hazánkban mindez ideig nem mutathatunk fel e már csaknem világszerte legüdvösebbnek bizonyult biztositási szakmában *egy virágzó intézetet sem*. Az eddig e téren tett kisérletek *nélkülözték azon kellékeket*, melyek az eszme létesitésének életfeltételei, s ebből kifolyólag az e téren tett kisérletek nem birták az eszme nagyszerüségéhez méltó tekintélyt és közbizalmat kinyerni.

A fentebb elősorolt indokok azok, melyek alólirottakat az „**Országos kölcsönös biztositó intézet**“ létesitésre ösztönözték.

E vállalat a tüz-, jég- és életbiztositási szakmában működend, és az előleges biztonsági alap megalkotására *8%-al garantirozott*, ezenkivül az *évi nyeremény 20%-jában mint fölülosztalékban részesülő* és *20% értéktöbblettel* évenkénti kisorsolás utján törlesztendő 3000 drb 100 frt értékü részletjegyeket bocsát ki.

A részletjegyekre egyelőre *csak 50% lesz befizetendő*, és pedig :

1) az aláirás alkalmával 10% és részletjegyenként 1 frt létesitésidij = összesen 11 frt ;

2) az alakuló közgyülés megtartása után, az igazgató választmány által meghatározandó időközökben 40%.

További befizetés csak a későbbi évekre fentartott jég-biztositási szakma megkezdésekor vagy rendkiviili esetek folytán fog az igazgató választmány által a szükséghez képest kiiratni.

A kölcsönös önsegélyezés humanisztikus eszméjét pártoló és a nemzetgazdaság terén korszerü haladásunkat, tehát közvagyonosodásunkat előmozditani ohajtó közönséget felhivják alólirottak: hogy e közérdekü vállalat létrehozására szükséges *részletjegyek elhelyezésére közremüködni* sziveskedjenek.

Pest, 1872. December 19-én.

Bánó József, országgyülési képviselő.
Balogh János, országgyülési képviselő.
Bernát Dezső, minist. oszt. titkár.
Dessewffy Denes, földbirtokos.
Érkövy Aoolf, országgyülési képviselő.
Fröhlich Frigyes, magánzó.
Houchard Ferencz, országgyülési képviselő.
Dr. Held Kálmán, ügyvéd.
Dr. Krajner Emil, ügyvéd.
Visontai *Kovács László*, orsz. képviselő.
Oberrecht Ferencz, ügyvéd.
Br. *Perényi Zsigmond*, orsz. képviselő.
Pilisy Lajos, földbirtokos.
Ráth Károly, az orsz. iparszövetség elnöke.
Szeutpály Jenő, országgyülési képviselő.
Takáts János, orsz. távirdai főigazgató.
Wahrmann Mór, országgyüléei képviselő.
Wodianer Béla, országgyülési képviselő.

A befizetések az aláirt részletjegyekre a **Magyar jelzálog hitelbanknál** *(Pest, 3 Korona utcza 6. sz.) eszközlendők. Az aláirási ivek 1873. január 15-ig a nevezett bankhoz küldendők be.*

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

M i h á l y : Nini Icig szomszéd! igaz az, a mit a „Pesti Napló“ mond, hogy a jobboldal csak is a javunkat kivánja.

I c i g : Persze, hogy igaz, de azt ugy khüll ám érteni Mihálylében! hogy a javainkhat kivánja a közösügy gyomrába thömni.

Mihály: Mondja csak meg szomszéd! az a „csodabogár“ miért kezdi csipkedni a mi principálisunkat is?

Icig; Lássa khend Mihálylében! annak tübb oka van. Hát nem thodja khend azt a nótát:

„Csunya bogár a pocok,
Mindenüvé bekocog.“

azthán meg lássa khend, miótа az a bogár a „Hozzá“ cimü hires verset fabrikáltha, azutha őkeme valóságus p o s z o g ó b o g á r!

Zsiga postás uj évi gratulátiója.

Adjon isten
A ferbliben
Minden izben
Kártyát jót,
A vizihez mindenkinek
Erős konstitutiót
Ferbli kártyát, lányt, paripát.
Kostököt és makrapipát,
Jó kaszszát és sok bankót.
S ha az osztó másoknak ád
Négy király vagyt négy filkót,
Nekem akkor oszszon mindég
Négy sántát. vagy négy disznót.
És most uri kompánia
Én azt mondom hogy: f o r p á s z.

C z o r d a B. t ö r v é n y s z é k i ü l n ö k u r n a k S z a b a d k á n: Igéretéhez képest a szercsika almákat még eddigelé nem kaptuk meg, node hiszen elkésve is szivesen vesszük azokat.

És most tisztelt jó publikum!
Ludas Matyi mit kivánjon?
A z t k i v á n j a : hogy ott B u d á n,
G e l l é r t h e g y i c i t a d e l l á n
A mi **sárga — fekete**,
Piros, fehér, zöld s z i n t v á l t s o n
S m i n d e n m a g y a r i g y k i á l t s o n:
Kossuth Lajos! g y e r e b e.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.